

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **A. A.,**

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2021, čj.: KRPA-88060-17/ČJ-2021-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 12. 4. 2021, a posléze dne 15. 4. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaná“) ze dne 15. 4. 2021, čj. KRPA-88060-17/ČJ-2021-000022-ZSV, a to na dobu 60 dnů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce ve stručné žalobě, resp. v doplnění žaloby ze dne 28. 8. 2021, obsahujícího převážně citaci pasáží z rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 5 Azs 294/2016, namítl, že nebyly dány podmínky pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a úvahy o vyloučení aplikace institutu zvláštních opatření jsou nepřijatelné.
3. Jeho nelegální pobyt v ČR byl zjevným důsledkem dočasné neschopnosti opatřit si dostatek finančních prostředků a dobrovolně vycestovat. Z ničeho neplyne, že by měl po svém zajištění úmysl v nelegálním pobytu v ČR pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou. Z odkazovaného rozsudku NSS každopádně plyne, že musí být dány konkrétní důvody pro existenci závěru o naplnění výše uvedeného ustanovení. To se však dle názoru žalobce v jeho případě nestalo. Žalovaná opřela důvod zajištění fakticky pouze o ukončení přechodného pobytu žalobce v ČR a o spekulace, že by se mohl nelegálního pobytu dopouštět i nadále. Úvahy o snaze žalobce setrvat na území ČR nejsou podloženy žádnými hmatatelnými důkazy.
4. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvedla, že ze správního spisu je zřejmé, kdy došlo k zajištění žalobce a co tomu předcházelo. Zdůraznila, že žalobce si ze svého cestovního pasu odstranil výjezdní štítek s dobou vycestování do 23. 3. 2021, aby mohl na území ČR setrvat, a tudíž si žalobce musel být vědom své povinnosti opustit území, kterou však nerespektoval.
6. Žalovaná též uvedla, že na str. 5 až 7 dostatečně definovala, proč nepřistoupila k užití mírnějších opatření namísto zajištění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce žalovaná s ohledem na jeho pobytovou historii a vlastní vyjádření žalobce při jeho výsledku dne 13. 4. 2021 (které ve vyjádření k žalobě blíže shrnula) dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebylo dle názoru žalované možné přistoupit k uložení mírnějších opatření. Dodala, že žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu a nadále se zde zdržoval neoprávněně, navíc se sám pokusil uvést správní orgány v omyl vědomým odstraněním výjezdního štítku. Svým vlastním jednáním si tak žalobce zapříčinil stav nedůvěryhodnosti až do té míry, že žalované nezbylo nic jiného, než přistoupit k jeho zajištění. S odkazem na judikaturu NSS žalovaná shrnula, že u žalobce absentovala zejména objektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření (tj. neúčelnost).
7. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 12. 4. 2021 zajištěn hlídkou cizinecké policie, která prováděla kontrolu dodržování pobytového režimu na X. Po ztotožnění žalobce hlídka zjistila, že jeho cestovní pas vykazuje známky odlepení výjezdního příkazu na str. 40 pasu. Další lustraci jeho osoby v příslušných databázích policie bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 24. 3. 2021 do 24. 9. 2021. Jiné vízum či povolení k pobytu žalobce ve svém pase neměl, a tato skutečnost byla následně ověřena též lustrací v příslušných databázích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR.

9. Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobci byl uložen výjezdní příkaz s platností od 19. 3. 2021 do 23. 3. 2021, a poslední otisk vstupního razítka do schengenského prostoru byl ze dne 16. 3. 2021.
10. Dne 13. 4. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění (oznámení ze stejného dne je evidováno pod čj. KRPA-88060-12/ČJ-2021-000022-ZSV) pro podezření z naplnění skutkových podstat § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. V souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění byl se žalobcem v tentýž den proveden výslech (čj. KRPA-88060-13/ČJ-2021-000022-ZSV). Z protokolu o provedeném výslechu vyplynulo, že žalobce je svobodný a bezdětný, veškerý rodinný život má v zemi původu, má tam také přítelkyni, s níž plánuje zasnuby. Do ČR přicestoval dne 16. 3. 2021 přes Polsko a přicestoval sem za prací, v ČR je poprvé, od té doby z ČR nevycestoval. V jeho vlasti není tolik práce. Pracuje pouze brigádně, práci shání přes internet, pracoval např. jako malíř 7 dní, nyní má asi 7.800 Kč. Chtěl zde pracovat 2 měsíce a pak se vrátit do vlasti a zasnoubit se. Žádné pracovní povolení v ČR nemá. Nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, ani nikoho, kdo by za něj finanční záruku složil. Trvalou adresu pobytu má v G.; v ČR nemá žádnou platnou adresu pobytu, ani nájemní smlouvu.
11. Věděl, že „je *koronavirus*“, ale nevěděl, že do ČR vstoupil v rozporu s nařízením Ministerstva zdravotnictví. V době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, protože neměl peníze na letenku a na zaplacení pokuty ve výši 500 Kč. Báł se odcestovat, dokud nebude mít pokutu zaplacenou, aby pak nedostal zákaz. Chtěl si nejdříve vydělat nějaké peníze, zaplatit pokutu a pak se vrátit do vlasti. Výjezdní vízum si z pasu vytrhl proto, že se báł. Věděl, že má vycestovat, zopakoval však, že to neudělal proto, že si chtěl vydělat a zaplatit pokutu. Až se odtud dostane, chce si půjčit peníze a odcestovat. Nechce, aby někdo z rodiny věděl, že měl zde problémy.
12. Ve vlasti má sestru, matka žije v Á. a otce, ani nikoho dalšího již nemá. V ČR nemá žádné vazby (rodinné, kulturní, sociální); veškeré tyto vazby má ve vlasti a v Á., není příslušníkem občana Evropské unie ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, o žádnou osobou v ČR se nestará, nemá ani žádnou vyživovací povinnost vůči občanu ČR. Platně zdravotní pojištění v ČR nemá, s ničím se neléčí, je zdravý, žádné léky ani drogy nebere. Ve vycestování do vlasti mu nebrání žádná překážka, ani mu nehrozí žádné nebezpečí.
13. Přesnou adresu svého pobytu v ČR nezná, je to v X. Nemá tam platnou nájemní smlouvu, ani doručovací adresu. Pronajal si s kamarádem byt za 200 Euro bez smlouvy, je to jeden pokoj. Je si vědom svého nelegálního pobytu v ČR i následků svého protiprávního jednání.
14. Téhož dne 13. 4. 2021 vydala žalovaná též rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, čj. KRPA-88060-15/ČJ-2021-000022-ZSV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou v délce 2 let.
15. Žalobce byl poté dne 13. 4. 2021 eskortován k provedení zkráceného přípravného řízení před Obvodním soudem pro Prahu 9, vedeného uvedeným soudem pod sp. zn. 2 T 30/2021. Uvedený soud vydal dne 15. 4. 2021 trestní příkaz podle § 314e odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), kterým žalobce odsoudil podle § 314e odst. 2 písm. g) trestního řádu a § 80 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) za trestný čin § 348 odst. 1 (padělání a pozměnění veřejné listiny) k samostatnému trestu vyhoštění v délce jednoho roku. Po skončení jednání byl žalobce

propuštěn na svobodu. Proto byl žalobce dne 15. 4. 2021 cizineckou policií vzápětí znovu zajištěn.

16. Dne 15. 4. 2021 žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čj. KRPA-88060-17/ČJ-2021-000022-ZSV, které nabylo právní moci téhož dne.
17. Správní spis dále obsahuje příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 13. 5. 2021 podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to ke dni 14. 5. 2021 za účelem realizace správního vyhoštění letecky, a dále též protokol o vyhoštění/předání cizince, ze dne 12. 5. 2021, podepsaný dne 14. 5. 2021, čj. CPR-10654-8/ČJ-2021-932000.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým projednáním věci výslovně souhlasili.
19. Soud předně konstatuje, že skutečnost, že žalobce byl v průběhu řízení před soudem již propuštěn ze zajištění (a letecky vyhoštěn z území ČR), tak, jak vyplynulo z předloženého správního spisu, není důvodem pro upuštění od meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí, jako tomu bylo v minulosti na základě § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 20. 1. 2019, neboť takový postup by byl v rozporu s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-20, č. 3683/2018 Sb. NSS). Toto ustanovení bylo posléze zrušeno Ústavním soudem (nález ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17).
20. Soud proto pokračoval v meritorním přezkumu. Na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
21. Při posuzování věci vyšel soud z následující právní úpravy.
22. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců [p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
23. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

24. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
25. V daném případě není mezi účastníky řízení sporné, že žalobce se na území ČR nacházel v době specifikované v rozhodnutí o správním vyhoštění, jakož i v napadeném rozhodnutí, tj. od 24. 3. 2021 do 12. 4. 2021, nelegálně (soud nepřehlédl, že v rámci čtvrtého odstavce na str. 4 napadeného rozhodnutí jsou data doby nelegálního pobytu uvedena poněkud rozporně, neboť na začátku uvedeného textu je rozmezí od 24. 3. 2021 do 13. 4. 2021, na konci od 24. 3. 2021 do 12. 4. 2021, avšak tato skutečnost nemá vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jde o zjevnou písařskou chybu a z předloženého správního spisu, jakož i dalších částí napadeného rozhodnutí je jednoznačné, že správné vymezení doby nelegálního pobytu je od 24. 3. 2021 do 12. 4. 2021 – pozn. soudu).
26. Ze shromážděného spisového materiálu žalovaná dovodila, že žalobce pobýval na území ČR po uplynutí platnosti výjezdního příkazu dnem 23. 3. 2021, tedy nelegálně, a současně je veden v evidenci nežádoucích osob do 24. 9. 2021. Z cestovního dokladu si přitom výjezdní štítek sám odstranil. Z výše popsaného skutkového stavu, na který soud v podrobnostech odkazuje, tedy dle žalované vyplynulo, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu, navíc v době nouzového stavu, a dále si sám ze svého pasu odstranil uložený výjezdní štítek. V tom žalovaná spatřuje zcela patrný úmysl žalobce neopustit ČR, kdy jeho cestovní doklad se odstraněním výjezdního příkazu stal neplatným. Mírnější donucovací opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by dle žalované proto nebyla účinná a dostačující.
27. Soud považuje takto zjištěný a popsáný skutkový stav, jakož i závěry žalované za naprosto dostačující ke konstatování, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy ČR, včetně pobytového režimu, a měl v úmyslu zde setrvávat, tj. nehodlal dobrovolně opustit území ČR. Nejenže se zde vědomě nelegálně zdržoval a chtěl tuto skutečnost navenek zakrýt tím, že si znehodnotil cestovní doklad tak, aby z něj nebylo patrné, že mu již příslušné správní orgány ukončily oprávněnost pobytu na území ČR, měl dle svých vlastních slov v úmyslu zde zůstat i nadále, aby si mohl vydělat peníze, aby se mohl ve vlasti zasnoubit. Ačkoliv je tento motiv na straně žalobce lidsky pochopitelný, nemůže omluvit protiprávnost žalobcova jednání. Nespornou skutečností mezi účastníky řízení totiž je, že žalobce zde vědomě nelegálně pobýval, měl v úmyslu zde nelegálně pracovat, a aby nelegálnost svého

jednání zastřel, vytrhl si z pasu výjezdni příkaz. Z toho lze tedy jednoznačně dovodit úmysl žalobce setrvat zde i nadále, pokud by nebyl odhalen cizineckou policií. Je tak jednoznačné, že ze strany žalované nešlo o pouhé „spekulace“ o úmyslu žalobce nadále na území ČR setrvat, jak žalobce namítá v žalobě. Rovněž tak soud nemohl přisvědčit žalobci, že žalovaná tento závěr učinila bez hmatatelných důkazů; takovým hmatatelným důkazem je právě např. skutečnost, že žalobce znehodnotil svůj pas vytrhnutím výjezdního štítku proto, aby nebylo z pasu zjistitelné, že mu byla uložena povinnost z území ČR vycestovat, kterou neplánoval dle vlastních tvrzení respektovat. Tato námitka je tak dle soudu nedůvodná.

28. V takovém případě nemá soud s ohledem na skutečnosti doložené a prokázané ve správním spisu pochybnosti o tom, že došlo k naplnění podmínek podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro zajištění žalobce. Toto bylo v napadeném rozhodnutí žalované jednoznačně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na str. 2 až 5 a soud se s tímto odůvodněním zcela ztotožňuje a odkazuje na něj.
29. K námitce nevyužití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 123b transponuje čl. 15 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Jednou z podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán při rozhodování o uložení zvláštního opatření přezkoumává, zda by jeho uložení nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. Přihlíží k dopadům do rodinného a soukromého života cizince.
30. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a návratové směrnice je však zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění stěžovatele (jakožto krajní prostředek), je obava, že by se výkonu rozhodnutí o vyhoštění vyhýbal. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení čj. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (body [32] a [36]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).
31. V této souvislosti soud odkazuje na část III. výše, kde je podrobně popsán skutkový stav a pobytová historie žalobce. Žalovaná odůvodnila svůj postup, tedy žalobcovu zajištění a neuložení zvláštních opatření, na straně 5 až 7 svého rozhodnutí. Důvodem pro neuložení zvláštních opatření je dle ní skutečnost, že žalobce neskytá žádnou záruku, že bude podmínky opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců dodržovat. Na str. 7 napadeného

rozhodnutí žalovaná konkrétně uvedla, že jí není bezpečně známo místo pobytu žalobce a z jeho strany nebyla ani nabídnuta finanční záruka. Jeho předchozí jednání přitom vzbudilo důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a tím minimálně ztěžovat výkon úředního rozhodnutí. Proto by bylo dle ní uložení zvláštních opatření za účelem vycestování neúčelné.

32. Ačkoliv tedy nelze podle judikatury NSS v samotném nevycestování bez dalšího spatřovat důvod pro odmítnutí uložení zvláštních opatření, žalovaná tyto důvody spatřovala ve více okolnostech, které ve svém souhrnu zakládaly odůvodněné obavy, že by žalobce mohl výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařit. Soud se s tímto závěrem žalované ztotožňuje. Žalobce již nerespektoval stanovenou dobu k vycestování z důvodu ukončení pobytového oprávnění na území ČR, znehodnotil si svůj pas odstraněním veřejné listiny, kterou mu byla stanovena doba k vycestování 1 měsíce, kterou soud považuje za dostatečnou pro zařízení si potřebných náležitostí k vycestování z ČR, navíc, žalobce sám v rámci svého výsledku před žalovanou uvedl, že si půjčí peníze, nevysvětlil již však, proč tak neučinil již dříve (např. k zaplacení pokuty ve výši 500 Kč, pro kterou údajně nemohl vycestovat) porušoval i jiné právní předpisy ČR (neměl zdravotní pojištění, vykonával práci bez příslušných oprávnění), na území ČR nemá hlášené bydliště, ani adresu trvalého pobytu, ani žádnou formu povoleného pobytu. Svým chováním dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. Dále sám uvedl, že nemá a nemá dostatek financí ke složení finanční záruky.
33. Soud proto přisvědčuje žalované, že uložení mírnějších opatření namísto zajištění by nebylo v případě žalobce účelné, neboť jeho dosavadní chování zakládá značné pochybnosti o jeho ochotě tato opatření plnit. Dle názoru soudu uvedené skutečnosti mají reálný potenciál dosáhnout cíle zajištění, a to realizaci správního vyhoštění žalobce. Z dalšího procesního vývoje po zahájení řízení o žalobě před zdejším soudem ostatně vyplynulo, že správní vyhoštění žalobce bylo i úspěšně zrealizováno dne 14. 5. 2021.
34. Výše rekapitulované závěry žalované jsou plně přezkoumatelné, a je z nich jednoznačně seznatelné, z jakých informací a údajů žalovaná vycházela, a jak je posoudila, přičemž tyto závěry mají oporu v předloženém správním spisu.
35. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalovaná zjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), postupovala v souladu s právními předpisy i judikaturou správních soudů. Nepochybila, když žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění, bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy a neměl v úmyslu ČR dobrovolně opustit (každopádně minimálně do doby, než si něco – nelegálně - -vydělá). Své závěry o možnosti uložit zvláštní opatření žalobci žalovaná dostatečně odůvodnila. Soud ani neshledal, že by napadeného rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností v jiných částech odůvodnění, které žalobce výslovně v žalobě nenamítal. Napadené rozhodnutí tak rovněž splňuje požadavky dané § 68 odst. 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla,

avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

38. Žalobci byl v řízení ustanoven opatrovník, který je advokátem. Zástupce žalobce učinil v řízení o žalobě 2 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení a podání doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč, celkem 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za každý úkon právní služby, celkem 600 Kč. Celkem tedy náleží opatrovníkovi žalobce odměna ve výši 6.800 Kč. Jelikož opatrovník žalobce soudu nedoložil, že je plátcem DPH, soud mu částku v příslušné sazbě nepřiznal. Celkem tak ustanovenému opatrovníkovi náleží odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. září 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně